בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

# יום ב', כ"ו בניסן תשס"ג (28 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

## *מעשה שהיה, כך היה...*

היה זה לפני 10 שנים, ב-**כ"ז בניסן** תשנ"ג (1993), המפגש השבועי הראשון לאחר חופשת הפסח עם כיתת חניכי במסגרת **המרכז הלימודי לילדים מחוננים**. כצפוי, הם הגיעו בלבוש לא הולם לעבודה במעבדה, דבר שדברנו עליו בתחילת שנת הלימודים ושהם למדו במשך הזמן להקפיד עליו. אך, לאחר חופש ארוך כל-כך ומזג אוויר אביבי כל-כך, שכחו... .

אזי, בדקות הראשונות של השעור, ראיתי לנכון להזכיר להם את הצורך ללבוש בגדים ארוכים שיהוו הגנה ראשונית לעור הגוף, שמא בטעות יישפך חומר זה או אחר מתוך התלהבותם בביצוע הניסוי. עם זאת, הרשיתי להם לעשות את הניסוי בזהירות יתרה. אך כיוון שזה היה **יום הזכרון לשואה ולגבורה**, חיפשתי גם דרך להעביר להם מסר על חשיבות היום. באותו יום (פעם בשבוע) הם נמצאים רק במרכז הלימודי שלהם, ולכן לא יגיעו לבתי הספר שלהם להשתתף בטקסי הזכרון לציון יום זה. עלה לי רעיון [כך אנו נוהגים לומר, אך למדתי במשך השנים שזה למעשה הארה מן השמיים...] כעבור כמחצית השעור, בשעה שהיו כבר בעיצומה של עבודה עצמית, ניגשתי ל- 3 תלמידים [אלה שהיו היחידים בכיתה עם מכנסיים ארוכים, כראוי, אלא שבשביל המעשה שלי תירוץ זה היווה אמצעי נוח לבחור בקבוצה קטנה של תלמידים] ואמרתי להם שאני עומד ל'סלק' אותם מהכיתה, בקול של תרעומת, אלא שלא ייבהלו. הם לא עשו דבר לא נכון, ולכן גם ביקשתי שיישארו בקרבת המקום, על הדשא הסמוך. וכך עשיתי – פתאום, ללא כל 'פרובוקציה', צרחתי אל אותם התלמידים [בכיתה, אני אף פעם לא עושה דברים כאלה, והתנהגותי המשונה הזאת לקתה את כולם בהפתעה גמורה!] ואמרתי להם שאני לא רוצה לראות אותם אצלי שוב!

יצאו, במבוכה, ומיתר התלמידים - הפתעה, תהיה, תמיהה... אך חזרו אט-אט לעבודתם.

כעבור כ- 10 דקות, הפעם ללא כל התראה מראש, סילקתי עוד קבוצה של 3 תלמידים, ב'אקט' דומה לזה שעשיתי לא מכבר. עם זאת, בדרכם החוצה, ביקשתי מהם להצטרף לקבוצה הראשונה ולהישאר צמוד למקום. 'ייתכן' ואבקש מהם לחזור.

יצאו, במבוכה, ומיתר התלמידים - הפתעה, תהיה, תמיהה... אך הפעם **לא** חזרו לעבודתם. הפעם מישהו הרים את ידו ושאל שאלה:

"המורה!" הוא אומר.

"כן", השבתי לו.

"למה הוצאת את התלמידים מהכיתה?"

"אילו מהם – הראשונים או השניים?"

"כן", הוא עונה לי. כלומר, לא הבַנו לא את זה ולא את זה.

"את הקבוצה הראשונה", עניתי לו, "הוצאתי כיוון שהם היו לבושים במכנסיים ארוכים."

[תירוץ זה הביך אותם לגמרי, כי הרי ב'שטיפה' שנתתי להם בתחילת השעור, אמרתי בדיוק להיפך –

**"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה."**[תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

**בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!**

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

# יום ב', כ"ו בניסן תשס"ג (28 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

כמה שזה חשוב שיבואו בלבוש הולם...!] "ואת הקבוצה השניה", המשכתי להשיב לו, "הוצאתי כיוון שלא שאלתם שאלה אחרי שהוצאתי את הקבוצה הראשונה!" [ההמשך, בע"ה, מחר!]

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

**בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!**

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל